4. Není-li šetřeno předpisu § 9. tisk. z., že totiž na každém tiskopisu musí býti udáno jméno tiskaře a nakladatele, pokud se týká, vydavatele, dopouští se tiskař přestupku, na nějž stanovena za trest pokuta od 20 do 200 zl.; úmyslné nepravé udání jest přečinem. Toto označení musí obsahovati podle skutečné pravdy i tiskopisy, které jsouce v cizozemsku redigovány, tištěny a vydávány napotomně jako přílohy tuzemských tiskopisů upotřebení docházejí (plen. rozh. ze dne 29. května 1890 č. 4818 sb. č. 1350).

5. Vydání nějakého periodického tiskopisu před uplynutím osmi dnů od oznámení učiněného úřadu bezpečnostnímu neb opomenuté oznámení jest přestupkem, který podléhá pokutě od 50 do 200 zl. Obsahuje-li oznámení nepravé údaje nebo uveden-li jménem za redaktora člověk po zákonu nezpůsobilý, nebo má-li oznámení učiněné o změně nastalé mezi vydáním nějakou takovouto závadu, dopouští se tím kromě ostatních spoluvinných osob přečinu zvláštního i sám tiskař; trestem jest peněžitá pokuta od 50 do 500 zl. a vedle toho vězení od 1 týdnu do 1 měsíce. Tentýž předpis trestní místo má i tehdy, když se úřadu schválně oznámí jako zodpovědný redaktor taková osoba, která jím ve skutečnosti ustanovena nebyla (redaktor na oko — rozh. ze dne 3. prosince 1877 č. 11.315 sb. č. 166).

6. Nepředloží-li se vůbec nebo nepředloží-li se v čas povinné výtisky ve smyslu § 17. tisk. z., jest tu přestupek podléhající trestu od 10 do 100 zl., a rovněž zakládá se přestupek tím, když se nepředloží povinné výtisky jiných tiskopisů ve smyslu § 18. trest. z., kdež pak nastupuje za trest peněžitá pokuta od 5 do 10 zl.

7. Tiskař nějakého spisu se závadným obsahem jest zodpověden za zanedbání povinné pozornosti, nešetří-li se při vytisknutí předpisů §§ 9. a 17. tisk. z. Jestliže obsah tiskopisu zakládá skutkovou povahu zločinu, nastupuje za trest tohoto přestupku vězení od 1—6 měsíců, a jsou-li tu jen náležitosti přečinu, trestá se přestupek tento peněžitou pokutou od 20 do 200 zl. (čl. III. zák. ze dne 15. října 1868 č. 142 ř. z.).

Dle osnovy nového zákona trestního dopouští se zvláštního přestupku proti státním zařízením ona osoba, která ku výrobě děl tiskových zhotovuje, drží nebo používá bez úředního schválení příhodných lisů a strojů, pokud zhotovování, držení nebo užívání jich podmíněno jest výslovně schválením úředním (§ 444 osnovy).

Živnost kolářská.

Živnost kolářská náleží k živnostem řemeslným. Hotový vůz jeví se býti výrobkem rozmanitých živností, a proto činnost koláře pravidelně dovršena jest zhotovením podstavy u vozu. Naproti tomu jest požadavkem poměrů panujících na venkově a vůbec v zájmu potřeb obecenstva, že, přejímá-li kolář správku nějakého vozu nebo zhotovení jeho, dá provésti kovářské práce k tomu nezbytné oprávněným živnostníkům tohoto odboru; koláři nelze však přiznati oprávnění podkovářského, jelikož tato živnost zařaděna jest mezi živnosti koncesované, pro kteréž platí ustanovení zvláštní (dobrozdání obch. a živn. komory vídeňské, sbírka Freye a Mareše č. 1486). Provedení jistých kovářských prací na voze potřebných, jako: připevnění železných částí, prstenců při špicích u kola, spínadla u vozu a kol bude asi zřídka jen možno koláři odepříti, ježto § 37. řádu živn. výslovně stanoví, že každý živnostník má právo spojovati veškery práce potřebné k úplnému pořízení výrobků svých (obch. a živn. komora

brněnská, sb. Freye a Mareše č. 1487). Živnost kovářů vozových a živnost kolářů jest tedy potud vzájemně spojena, že lze koláři uděliti dispens od povinného průkazu způsobilosti ku provozování živnosti kovářů vozových (obch. a živn. komora brněnská, sb. Freye a Mareše č. 1488). Vyčalouněné kočáry smí i sedláři i koláři prováděti (na objednávku) a prodávati, konečně smí natěrači povozů (kočárů) opotřebené kočáry kupovati, potřebné správky na nich provésti a opět je prodati (obch. a živn. komora vídeňská, sb. Freye a Mareše, č. 1489).

Nařízením min. obchodu ve srozumění s min. kultu a vyučování ze dne 17. září 1883 č. 150 ř. z. stanoveno, že vysvědčení na odchodnou z odborné školy na Horách Kašperských opravňuje, prokazujíc s úspěchem dokonanou návštěvu učiliště tohoto, k nastoupení a samostatnému provozování řemesla kolářského (srv. č. 12. téhož nařízení); právní moc stejného náhradního průkazu přiřknuta dále i vysvědčení vydanému na odborné škole kolářské v Mostu nad Murou (srv. min. nař. ze dne 24. dubna 1885 č. 57 ř. z.); srv. též čl. »Živnosti řemeslné«.

Živnost kominická.

I. Živnost kominíků náleží k živnostem koncesovaným (§ 15 odst. 7. řádu živn.). Uchazeči o koncesi pro živnost kominickou musí se vykázati řádným vyučením živnosti této předložíce vysvědčení za vyučenou, dále praktickou způsobilostí zjednanou skutečným zaměstnáním v této živnosti předložíce vysvědčení pracovní úřadu živnostenskému (min. nař. ze dne 17. září 1883 č. 151 ř. z.). Kromě všeobecných vlastností, jichž zákon ke každé koncesi vyhledává, budiž při udělování této živnosti zřetel brán ku poměrům místním. Z ohledů policie požární a policie zdravotní možno pro výkon této živnosti rozděliti větší města na určité okresy (§ 42 řádu živn.). Živnost kominická náleží k oněm, při nichž stanoviti lze maximální tarif (§ 51 řádu živn.) a podléhá kontrole policie živnostenské, jakož i povinnosti nuceného provozování. Zamýšlí-li tedy živnostník zastaviti živnostenské provozování, musí to čtyry neděle napřed oznámiti úřadu živnostenskému.

II. Rozsah živnosti kominické.

Přísně vzato, nenáleží vymetání kamen k živnosti kominické, třeba by to spoluobstarával kominík dle konstrukce kamen sám. Vymetání kamen nepředstavuje samo o sobě nějaké živnostenské provozování a strany vymetají si kamna namnoze samy. Kominík nemůže si k tomu osobovati nějaké formální právo, jelikož vyčistění komína a odváděcí roury v kamnech jest sice podmínkou vymetení jich, jelikož vyvinul se obyčej, že toto vymetání na žádost provádějí kamnáři nebo při obyčejných kamnech v pokoji děje se jako domácí práce; obstará-li tedy někdo za úplatu podobné práce místo kominíka nebo kamnáře, nevychází oběma naznačeným živnostníkům důvod vésti si stížnost. Rovněž ani ony důvody, ze kterých stala se živnost kominíků koncesovanou, nesvědčí tomu pojímání, jakoby snad vymetání kamen v pokoji prováděné třetími osobami bylo rušením živnosti, neoprávněným živnostenským provozováním živnosti kominické. Jestiť tedy čistění kamen živností svobodnou (tak prohlásila se i obchodní a živnostenská komora pražská a chebská). Obchodní a živnostenská komora pražská projevila též dobrozdání, že nemůže býti kominíkům, kteří mají stanoviště své ve městech ohraničených dle § 42 řádu živn. v okresní obvody, bráněno, aby mimo své stanoviště vyřizovali objednané práce.